

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1927

ΠΡΟΕΔΡΙΑ Κ. ΖΕΓΓΕΛΗ

Κατὰ ταύτην παρέστησαν ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ζαΐμης καὶ οἱ ὑπουργοὶ κ. κ. Τσαλδάρης καὶ Ἀργυρός, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν Κυβέρνησιν.

Ἐν ἀρχῇ ὁ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας κ. Ζέγγελης κάμνει εἰσήγησιν περὶ τῆς σημασίας τῆς σημερινῆς ἐορτῆς λέγων τὰ ἑξῆς :

ΚΥΡΙΕ ΠΡΟΕΔΡΕ,

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

Ἦτο ἀπλῶς εὐτυχὴς σύμπτωσις ὅτι ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἀθηνῶν τὴν ὁποίαν ἔκλεισεν ὁ Ἰουστινιανὸς ἀπὸ 1397, ἐτῶν ἐξέλεξε τὴν 25 Μαρτίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ἵνα φωνήσῃ ἐκ νέου;

Ὅχι βέβαια.

Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ Ἑλληνικὴ πατρις ὑπῆρξαν ἀείποτε ἰδέαι ἀχώριστοι.

Ποία ὑπῆρξεν ἡ ὑψηλὴ ἰδέα ἣτις ἐδόνησε μὲ τόσον γενναίους παλμοὺς τὴν καρδίαν τῶν ἀπλοϊκῶν ἐκείνων πατριωτῶν τῶν ὁποίων κάθε σκέψις καὶ κάθε πόθος εἰσέγησε καὶ κάθε πόνος ἐφάνη μικρὸς πρὸ τῆς θυσίας διὰ τὴν ἐλευθερίαν;

Ἡ θρησκεία καὶ τὰ γράμματα.

Τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως ὕψωσαν τὸ πρῶτον πρὸ 105 ἐτῶν ὁ Γερμανὸς καὶ ὁ Λόντος.

Εἶχον βεβαίως θρησκείαν καὶ οἱ κατακτηταί, ἀλλὰ τὰ ρήματα τοῦ

Ναζωραίου εἶχον πέσει εἰς γονιμώτατον ἀγρὸν τὸν ὁποῖον εἶχε προετοιμάσει ὁ Πλάτων καὶ ἐκαρποφόρησαν.

Ἡ θρησκεία ἐκείνου διεδόθη ἀπανταχοῦ τοῦ τότε πολιτισμένου κόσμου διὰ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, τῆς γλώσσης ἣ ὁποία ἀπετέλει τότε τὴν μουσικὴν τῶν διανοουμένων ὅλου τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο καὶ ἡσθάνθησαν τὴν φωνὴν τῆς τόσον βαθειᾶ ὅχι μόνον οἱ ἐθνομάρτυρες τῆς Ἑλληνικῆς ιδέας ἀλλὰ καὶ ὅλος ὁ κόσμος τῆς ὑψηλῆς παιδεύσεως καὶ διανοήσεως ὅστις συνέδραμε καὶ ἔξω τῆς Ἑλλάδος τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν.

Ὁ παππᾶς καὶ ὁ δάσκαλος ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ δύο ἀχώριστοι συνεργάται τῆς εὐγενεστάτης συνομωσίας ἣ ὁποία λέγεται ἐθνικὴ ἀνάστασις.

Ἡ πυρῖτις ἐφλόγιζε τὸ ντουφέκι τοῦ ἀγωνιστοῦ ἀλλ' οἱ δύο αὐτοὶ ἐφλόγιζον τὴν ψυχὴν του.

Παραπλευρῶς εἰς τὰ 14 πυριτιδοποιεῖα τῆς Δημητσάνας ὑπῆρχεν ἡ περιώνυμος μονὴ τοῦ Φιλοθέου μὲ τὴν πλουσίαν βιβλιοθήκην της, ἡ πνευματικὴ τροφὴ τοῦ ἔθνους ἣ ὁποία ἔδωκεν εἰς τὴν δούλην Ἑλλάδα τὸν ἐθνομάρτυρα Γρηγόριον καὶ τόσους ἄλλους μεγάλους ἱεράρχας.

Τὰ σχολεῖα τῶν Πατριαρχείων καὶ ἄλλα μικρὰ καὶ μεγαλύτερα τοῦ γένους, τὰ τυπογραφεῖα τῆς Βενετίας καὶ τῆς Μοσχοπόλεως, τὰ ὀλίγα γράμματα τοῦ παπᾶ ποὺ ἐδίδασκε τὸ βράδυ κρυφὰ τὰ ἐνθουσιῶντα παιδιὰ τοῦ χωρίου, τὰ κλέφτικα τραγούδια καὶ τελευταῖον ὅλων οἱ θούριοι τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ Κοραῖ «ἡ φυλλάδες», αὐτὰ ἡμπόδισαν τὸν θάνατον νὰ καταλάβῃ τὴν ἐθνικὴν ψυχὴν, αὐτὰ διετήρησαν τὸ ἔθνος τέσσαρας αἰῶνας εἰς ἀπατηλὴν νεκροφάνειαν.

Ἀλλ' αὐτοὶ ποὺ ἐξόντωσαν τὸν Δράμαλη καὶ ἔκαυσαν τὴν Τουρκικὴν ἀρμάδα δὲν ἔλεγοντο Κοραῖς καὶ Τρικούπης, ἀλλὰ Κανάρης, καὶ Μιαούλης, Νικηταρᾶς καὶ Καραϊσκάκης.

Δὲν ἦσαν σοφοὶ καὶ λόγιοι ἀλλὰ πολεμισταὶ ἀγράμματοι.

Μόνον ὅποιος δὲν ἐμελέτησε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν ἠδύνατο νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν παρατήρησιν.

Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι τῶν ἀγνώστων ποιητῶν τῶν κλέφτικων τραγουδιῶν, ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Αἰσχύλου ἕως τὸν Κοραῖ καὶ τὸν Φερραῖον ὑπῆρξε μία ἀναλλοίωτος.

Δὲν ἔσβυσε ποτέ! Τὰ γράμματα τὴν διετήρησαν, ἄλλοτε ἀκτινοβολοῦσαν εἰς τὴν ὑφήλιον τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἄλλοτε ἡμιφλεγῇ ὑπὸ τὴν τέφραν ἀλλ' ἀρκετὰ θερμὴν πάντοτε ὥστε νὰ μὴ τὴν παγώσῃ τὸ ψυχὸς τῆς δουλείας.

Ἄπειρα παραδείγματα μᾶς ἀποδεικνύουν ὅτι εἰς τὴν ἀπλοϊκὴν ψυχὴν τοῦ ἀγωνιστοῦ ὑπῆρχεν ἀόριστος καὶ ἀσαφὴς ἀλλὰ πάντοτε μεγάλη καὶ ὑψηλὴ ἡ ἰδέα τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Αὕτῃ τοῦ ἐνέπνεε εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὸ αἶσθημα τῆς ὑπεροχῆς ἀπέναντι τοῦ κατακτητοῦ.

Δι' αὐτὸν ὁ Ὅμηρος, ὁ Δημοσθένης, ὁ Θεμιστοκλῆς, τῶν ὁποίων ἐγνώριζε τὰ ὀνόματα καὶ ἀμυδρῶς τὴν δρᾶσιν, ἀπὸ τὰς διηγήσεις τῶν γραμματισμένων, ἦσαν οἱ ἡμίθεοι τῆς τιμημένης χώρας τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτο ὁ φυσικὸς κληρονόμος.

Δὲν ἦτο βέβαια εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἁρμονίαν τῶν καλλιτεχνικῶν γραμμῶν τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ ὁποίου ἠγνόει τὴν ἱστορίαν, δι' αὐτὸν ὅμως ὁ Παρθενὼν ἐξεωροσώπει τὴν εὐκλειαν παλαιῶν χρόνων τοὺς ὁποίους εἶχε προορισμὸν μίαν φορὰν νὰ ἀναστήσῃ.

Δι' αὐτὸ ὅταν οἱ πολιορκούμενοι Τοῦρκοι ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως ἐπλησίαζαν νὰ τελειώσουν τὰς σφαῖρας των καὶ ἤρχιζαν ν' ἀποσποῦν τὸν μόλυβδον ὁ ὁποῖος συνέδεε τοὺς λίθους τοῦ Παρθενῶνος, τότε ἀπὸ τοὺς πολιορκητὰς τοὺς ἐστάλη μόλυβδος διὰ νὰ περισωθοῦν τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα. Ὁ μόλυβδος αὐτὸς ἐγνώριζον ὅτι θὰ ἐκτοξευθῇ πύρινος ἐναντίον των, ἀλλ' ἐπροτίμησαν νὰ τὸν φιλοξενήσουν εἰς τὰ θνητὰ των στήθη παρὰ ν' ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὰ ἀθάνατα τῆς Ἑλληνικῆς δόξης μνημεῖα. Νὰ πέσουν αὐτοὶ παρὰ ἐκεῖνα.

Ὁ Κολοκοτρώνης ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του περικεφαλαίαν, συμβολίζουσαν τὴν ἰδέαν τῆς ἀρχαίας δόξης.

Ἡ «Φιλόμουσος Ἑταιρία» ἡ προηγηθεῖσα τῆς «Φιλικῆς» ἀπεφάσιζε τὴν ἴδρυσιν κατ' ἀρχὰς δύο ἀρχαιολογικῶν σχολῶν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸ Πήλιον διὰ νὰ καταστοῦν φυτώρια διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ φρονήματος τῶν μελλόντων ν' ἀγωνισθοῦν τὸν μεγάλον ἀγῶνα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ — τὸ σύμβολον τῆς Ἀκαδημίας ἡμῶν — αὕτῃ ἐκόσμει τὴν σφραγίδα τοῦ ἀγῶνος.

Ἡ πρώτη σπονδὴ εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὑπῆρξε τὸ αἷμα τῶν ἐνθουσιωδῶν ἐκείνων μουσοτραφῶν νέων οἱ ὅποιοι ἀπετέλεσαν τὸν ἱερὸν λόχον.

Τρανὴ ἀπόδειξις τῆς πίστεως τὴν ὁποίαν οἱ ἀπλοῖκοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι εἶχον εἰς τὴν δύναμιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὑπῆρξεν ἡ θερμὴ μέριμνα ἡ ὁποία εὐθὺς ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἐδηλώθη διὰ τὴν ἵδρυσιν σχολείων καὶ Πανεπιστημίου.

Τέσσαρα ἤδη ἔτη πρὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ τῷ ἐκκληροδότῃ προκαταβολικῶς ὁ σοφὸς Ἀθηναῖος Δημήτριος Γαλανὸς ὁ μελετητὴς τῆς Ἰνδικῆς ποιήσεως καὶ τῆς Ἰνδικῆς φιλοσοφίας, τὴν βιβλιοθήκην του καὶ τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας του.

Καὶ ἡ πρώτη ἐκκλησις εἰσφορῶν διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Πανεπιστημίου ἔφερε τὰς ὑπογραφὰς τοῦ Κουντουριώτου καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη.

Τοῦ γέρου τοῦ Μωρηᾶ καὶ τοῦ μεγάλου Ὑδραίου, ὅστις ἔρριψε τοὺς θησαυροὺς του εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ τὴν ἐξευμενήσῃ καὶ ἐπαναφέρῃ αὐτὴ καὶ πάλιν τὴν νίκην καὶ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν γῆν τὴν ὁποίαν μὲ στοργὴν περιλούει. Μὲ τὴν ὥραίαν αὐτὴν θυσίαν ἦτο βέβαιος ὅτι καὶ ἂν ποτε εἰς τὸ μέλλον ἡ πατρίς ἤθελε ζητήσῃ νέον θαλασσομάχον ἵνα τὴν δοξάσῃ θὰ τὸν εὖρισκεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἰδίου αὐτοῦ οἴκου.

Πλὴν τοῦ Πανεπιστημίου οὐχ ἦττον καὶ τῆς Ἀκαδημίας ἡ ἵδρυσις ὑπῆρξεν ἐν τῶν πρώτων μελημάτων τῶν πρωτεργατῶν τῆς ἐλευθερίας.

Ἦδη τῷ 1859 ὁ ἀείμνηστος Θρασύβουλος Ζαῦτης κατέθετε τὸν θεμέλιον λίθον αὐτῆς καὶ διὰ θερμοῦ λόγου ἐξῆρε τὴν μεγάλην σημασίαν τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ πνευματικὴ αὐτῆς ἀνύψωσις.

Αὐτὴ λοιπὸν ὑπῆρξεν ἡ θεία Δύναμις ἡ ὁποία ὥπλισε τὰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων ἀγωνιστῶν τῆς ἐλευθερίας πάντων τῶν αἰώνων. Τὰ γράμματα, ἡ φιλοσοφία, ἡ ποίησις, ἡ τέχνη ὁ ἑλληνικὸς μὲ μίαν λέξιν πολιτισμός, ὁ ὁποῖος ἐγέννησε ὥραϊον ὅσον οὐδαμοῦ τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας.

Αὐτὴ ἡ συντρίψασα τὴν πρώτην εἰσβολὴν τῶν βαρβάρων εἰς τὸν Μαραθῶνα καὶ τὴν Σαλαμῖνα.

Ἡ συντρίψασα αὐτοὺς βραδύτερον ἐντὸς αὐτῆς τῆς χώρας των διὰ τῶν στρατειῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις δὲν ἔδωκεν εἰς τὴν κατακτηθεῖ-

σαν Ἀσίαν ἐρείπια καὶ δουλείαν ἀλλ' ἠλευθέρωσε δούλους καὶ ἔστησεν εἰς αὐτὴν ἐστίας φωτὸς καὶ πολιτισμοῦ.

Εἶναι ἡ ἰδία δύναμις μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡράκλειος, οἱ Ἰσανροί, ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς καὶ τόσοι ἄλλοι μεγάλοι στρατηλάται κατέστησαν ἐπὶ αἰῶνας τὸ Βυζάντιον προμαχῶνα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἔσωσαν πολλάκις τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν ἐκβαρβαρώσιν καὶ τὴν δουλείαν.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπλῇ σύμπτωσις ἡ ἴδρυσις τῆς Ἀκαδημίας τὴν 25 Μαρτίου· ὁ ἀγὼν τῶν γραμμάτων εἶναι καὶ ἀγὼν τῆς ἐλευθερίας.

«Ταῖς μὲν πόλεσι τὰ τεῖχη, ταῖς δὲ ψυχαῖς ὁ ἐκ παιδείας νοῦς κόσμον καὶ ἀσφάλειαν παρέχει», ἔλεγεν ὁ Σωκράτης.

Ἡ Ἀκαδημία ἐορτάζουσα τὴν ἐπέτειόν της τὴν ἡμέραν τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας δὲν προτίθεται νὰ λαμπρύνῃ αὐτὴν διὰ λόγων ὡς εἴθισται πανηγυρικῶν, ἀλλὰ δι' ἀνακονώσεων ἀνεκδότων σχετικῶν πρὸς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν, ἀπονέμουσα κατ' αὐτὴν τὸ ἀριστεῖον τῶν ἐπιστημῶν, γραμμάτων καὶ τεχνῶν καὶ τὰ βραβεῖα αὐτοθυσίας καὶ ἀρετῆς προωρισμένα νὰ τονώσουν τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν εἰς συνέχειαν τῶν εὐγενῶν αὐτῆς ἀγώνων.

Ἡ Ἀκαδημία εἶναι εὐτυχὴς διότι ἡδυνήθη σήμερον κατὰ τὴν πρώτην ὑπ' αὐτῆς ἀπονομὴν τοῦ ἀριστείου καὶ τῶν βραβείων ἀρετῆς καὶ αὐτοθυσίας ν' ἀπονεύμῃ ταῦτα εἰς πρόσωπα καὶ σωματεῖα τὰ ὅποια, ὅπως ἡ εὐγλωττος ἔκθεσις τοῦ κ. γεν. γραμματέως κατέδειξεν, ὑπῆρξαν ἀληθῶς ἄξια τούτων.

Ἡ Ἀκαδημία, φίλοι ἀριστεῖς τῆς τέχνης, σᾶς συγχαίρει θερμότατα καὶ ἐκφράζει τὴν εὐχὴν πρὸς ὑμᾶς τοὺς ἐξωραϊζοντας δι' αὐτῆς τὴν ζωὴν μας καὶ τοὺς συναδέλφους ὑμῶν, ὅπως διὰ τῶν εὐγενῶν προσπαθειῶν σας ἐπιτύχετε τὴν παλινόστησιν τῆς λατρευτῆς αὐτῆς θεᾶς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς κοιτίδα.

Ὑμῶν δὲ τῶν ἀφανῶν ἡρώων τῶν κοινωνικῶν ἀγώνων, οἵτινες μετ' αὐταπαρνήσεως ἀνακουφίζετε τοὺς δυστυχεῖς καὶ γλυκαίνετε τῆς ζωῆς των τὰς πικρίας, σφίγγει τὴν χεῖρα συγκεκινημένη καὶ εὐχεται ὅπως τὸ προσεχὲς ἔτος ἡ Ἀκαδημία εὕρῃ τὰ βραβεῖα αὐτῆς αὐτοθυσίας καὶ ἀρετῆς ὀλίγα καὶ ἀνεπαρκῆ.

Ἐν τέλει θεωρῶ καθήκον μου νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδη-

μίας τοὺς κυρίους ὑπουργοὺς καὶ τοὺς φιλομούσους κυρίας καὶ κυρίους, οἵτινες εὐηρεστήθησαν νὰ τιμῇσωσι τὴν σημερινὴν τῆς Ἀκαδημίας ἐορτὴν, ἐγκαρδιοῦντες αὐτήν, εἰς ἓν μέγα ἐθνικὸν ἔργον, τὸ ὅποιον μὲ ἀσθενεῖς ἀκόμῃ δυνάμεις ἀλλὰ μὲ θερμὸν ζῆλον καὶ ἀγάπην — ἀφόβως δύναμαι νὰ τὸ διακηρύξω — ἀνέλαβε νὰ ἐπιτελέσῃ.

Κατόπιν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κάμνει τὴν ἐξῆς ἀνακοίνωσιν:

ΙΣΤΟΡΙΑ.—Περὶ τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἑλληνικῶν Ἀκαδημιῶν, Ἀνακοίνωσις Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

Διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων (1453) τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ κατέπεσεν ὑπὸ τὰ πλήγματα τῶν βαρβάρων κατακτητῶν. Τὸ δουλωθὲν Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐστερήθη οὐ μόνον τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ τῆς παιδείας. «Ποῦ τὰ παιδευτήρια τῆς σοφίας»! ἀνέκραζεν ὁ πρῶτος μετὰ τὴν ἄλωσιν Πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀποδυρόμενος συμφοράν. Αἱ Βιβλιοθήκαι τῆς Κων/πόλεως ἀριθμοῦσαι κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀλώσεως περὶ τὰς 120.000 χειρογράφων κωδίκων, κατεκράησαν, ἐλαχίστων μόνον ἀπολειφθέντων λειψάνων τοῦ ἀτιμήτου ἐκείνου πνευματικοῦ θησαυροῦ, οἱ λόγιοι ἄνδρες ἀπεδήμησαν εἰς τὴν Δύσιν, φωτίσαντες μὲν τοὺς ἄλλους λαοὺς καταλιπόντες ὅμως ἐν τῷ σκότει τὸν δυστυχῆσαντα Ἑλληνικὸν λαόν. Εἰς τῶν λογίων Ἑλλήνων φυγάδων, ὁ Νικαίας Μητροπολίτης Βησσαρίων, θρηγῶν τὴν ἀπαιδευσίαν τῶν συγχρόνων αὐτῷ Ἑλλήνων, ἔλεγεν: «εἶναι παράδοξον νὰ βλέπωμεν τοὺς Δυτικούς νὰ ὠφελῶνται ἐκ τῶν ἡμετέρων φώτων, ἡμεῖς δὲ οἱ δημιουργοὶ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν νὰ ζῶμεν ἐν τῇ βαρβαρότητι». Διότι καθ' ὃν χρόνον ἡ Δύσις ἐπληροῦτο Ἑλληνικῶν Σχολῶν, ἀφ' ὧν ἀνεδίδοντο αἱ ἀνλαμπαὶ τῆς Ἀναγεννήσεως τῶν γραμμάτων, ἡ Ἑλληνικὴ Ἀνατολὴ ὑπὸ πυκνοῦ τῆς Τουρκικῆς βαρβαρότητος σκότους ἐκαλύπτετο. Ποῦ καὶ που προέκυπτον εἰς μέσον λόγιοί τινες ἄνδρες, ἀλλ' οὗτοι ἦσαν, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Κωνσταντίνου Κούμα, «ἀμυδρὰ καὶ διψαλέα λυχνάρια, ἀραιότατα κείμενα μεταξὺ παχυτάτου σκότους». Ἐνα δὲ περίπου αἰῶνα μετὰ τὴν ἄλωσιν ἔγραφεν ὁ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ πρὸς τὸν MARTINON ΚΡΟΥΣΙΟΝ ὅτι ἔβλεπε μετοικήσαντα πάντα τὰ ἀγαθὰ ἀπὸ τῶν Ἑλλη-